

προκαταβολὰς εἰς τὴν τροφὸν ἀπέναντι τῆς ὅλης ποσότητος, αὕτη δὲ ἐπελήφθη μετὰ ζέσεως τῆς υποθεσεως. Γνωρίζετε πόσον κατάλληλα εἶνε τὰ λαδικὰ διὰ τοιαύτας υποθέσεις, διὰ τοῦτο θὰ ἐκπλαγῇτε πολὺ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ἀκούοντες, ὅτι ἡ Ἀναξάρετη, ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκροβολισμῶν τῆς τροφῆς, ἐννοήσασα τὰ τεκταινόμενα, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, τοὺς γονεῖς της. Μόλις λοιπὸν οἱ γονεῖς τῆς ὥραιας μας ἔμαθον τὸ γεγονός, ἐννοήσαντες, ὅτι, ἂν ἡ γραῖα ἤθελεν ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ της, θὰ ὑφίσταντο σπουδαίαν χρηματικὴν ζημίαν, ὠρίσθησαν κατ' αὐτῆς τοσοῦτον, ὥστε συλλαβόντες αὐτὴν τῆς ἐκοψαν τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης, τῆς ρινὸς καὶ τῶν δακτύλων καὶ εἶτα τὴν ἐξεδίωξαν. Ὁ ἀτυχὴς Ἀρκιοφῶν, πληροφορηθεὶς καὶ τὴν νέαν κατὰ τὴν ἀποτυχίαν ἐπ' ἧς τὸ πρᾶγμα κατὰ κάρδα καὶ ἡτοκτόνησεν. Ἀπαντες οἱ πολῖται ἐπέθυον τὸν ἀτυχῆ νέον. Οἱ δὲ συγγενεῖς του, κηδεύσαντες αὐτόν, ἔκαυσαν δημοσίως τὸ σῶμά του τὴν τρίτην ἡμέραν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ κοινῇ θλίψει μόνῃ ἡ Ἀναξάρετη ἔμενεν ἀνάλγητος καὶ καταφρονητικῶς παρετήρει τὸ καιόμενον πτώμα τοῦ ταλαιπώρου ἐρκοῦ της, ἐκίνησε τὴν ὀργὴν τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις μισήσασα αὐτὴν τὴν μετεμόρφωσεν εἰς λίθον, ἔμεινε λίθος κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ περσθύρου, εἰς ἣν δηλαδὴ θέσιν εὐρέθη τότε ἡ Ἀναξάρετη.

ΑΡΙΣΤΙΝΗΟΣ Δ. ΣΧΟΡΤΣΑΝΙΤΗΣ

φοιτητῆς τῆς νομικῆς

Η ΚΑΤΑΡΑ

— Διαβίταις, τόπο κάνετε 'ς τὸ γέρο νὰ περάσῃ,
Εἶνε στραβὸς ὁ ἄμοιρος, τὸ φῶς του ἔχει χάσει...

Κι' ὅσοι 'ς τὴν στράτα περπατοῦν κυττάζουσι μὲ πόνο,
Τὸ γέρο πιδμεῖσις ὁ πτωχὸς μὲ τὴ γρηὴ του μόνο.

Ἡ νύχτα τὸ σκοτάδι της κατάμαυρο ἀπλόνει,
Καὶ μαῦρην βαρυχειμωνιά μὲς' τὸ χωρὶδ πλακᾷνει·
Κανεὶς διαβάτης δὲν γυρνᾷ 'ς τὸ δρόμο πρὸς τὸ βράδυ,
Μέσα 'ς τὴν κρύα σκοτεινιά, μὲς' τὸ βαθὺ σκοτάδι,
Κανεὶς, κανεὶς δὲν φαίνεται, κανένας δὲν περνᾷει,
Καὶ μόν' ὁ Γκιώνης τραγυδεῖ σὰν κᾶτι νὰ μὴνᾷ
Τρίζουσι τὰ ξύλα 'ς τὴ φωτιά κι' ἀνάβουν καὶ φουρτύνουν,
Κι' ὁ μπάμπας Μῆτρος κολιτταὶ μαζὶ μὲ τὴ γρηὴ του,
Τὰ παγωμένα πόδια του 'ς τὴν ζέστη ξεπαγώνουν,
Καὶ συλλογίζεται ὁ ἄμοιρος τὰ δύστηνα παιδιὰ τ' αὐτοῦ.
Τὰνα τοῦ πέθανε μικρὸ καὶ τᾶλλο μὲς' τὴ γέννα,
Καὶ τὴ μεγάλη κόρη του τὴν κλέψανε παρθένα·
Χωρὶς κανένα ὁ πτωχὸς ὁ γέρος τόσα χρόνια,
Ὅσο γερνίει ἀσπρίζουσι σὰν χιόνι τὰ μαλλιά του,
Ἀναστενάζει δλημερὶς, ἀναστενάζει αἰῶντα,
Σὰν τοῦρχονται συχνὰ 'ς τὸ τοῦ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ του
Σκυμμένο τὸ κ' φάλι του κρατεῖ καὶ συγκοκλαλεῖ.
Λόγια γλυκὰ παρηγοριᾶς ἡ Μῆτραίνα τοῦ λέει·
Τρίζουσι τὰ ξύλα 'ς τὴ φωτιά κι' ἀνάβουν καὶ φουρτύνουν.
Βαρὺς χειμῶνας πλίκωσε, χρόνια κακὰ σιμόνουν,
Τὴν βρήκατε τὰ γηρατειὰ τὸ δύστηνο μονάχο.

Καὶ τὸν χτυποῦν ἡ σφυραεὶς σὰν κύματα τὸν βρήχο·
Τοῦ 'πῆραν τ' ἀμπέλι του, τοῦ κλέψανε τὰ λάδια,
Τοῦ 'πῆραν τὰ πρόβατα μαζὶ μὲ τὰ γελάδια.
Δὲν εἶχει ὁ ἄμοιρος παιδὶ νὰ πᾶν νὰ βοσκήσῃ,
Δὲν ἔχει γυιὸ νὰ τὰ χαρῇ καὶ νὰ τοῦ τὰ χαρίσῃ·
Τὴν κόρη του τὴν ὁμορφὴν μὲ τὰ γραμμένα φρόδια,
Μὲ τὰ μαλλιά ποῦ πέφτανε 'ς τὴ πλάτη της σὰν φεῖδρα,
Τὴν λιγερὴ τὴν κόρη του μιὰ νύχτα τοῦ Ἀπρίλη,
Τὴν πλάνεψε ἑνας χωριατὸς μ' ἑνα φιλὶ 'ς τὰ χεῖλη.
Τί ρᾶντε ; . . ρᾶτε καλὶ ; νὰ εἶν' ἀρρωστημένη ;
Νᾶτε μεγάλη ρήγισσα ; νὰ εἶν' ἀποθαμένη ;
Κανεὶς δὲν 'ξέρει, χάρηκε, 'ς τὸ κόσμο δὲν ἐφάνη,
Κι' ὁ γέρος ὁ πατέρας της κοιτεῖ νὰ πεθάνῃ.
Ἡ νύχτα διάβαινε γοργὰ . . .

Ἐκάναν τὰ ξύλα,
Κι' ὁ γέρο Μῆτρος ἔγειρε 'ς τὸ στρώμα νὰ πλαγιάσῃ·
Τῆς Παραγιάς τὸ κόμισμα τὸ φώτιζε κατ' ἑλᾶ,
Κρυφὴ ἐλπίδα, μυστικὴ, σ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν πλάσι.
Κοιμᾷται ὁ γέρος ἥσυχος.

Ὁ οὐρανὸς βορρᾷει,
Φουῖ βορρᾷς ποῦ 'ς τὴ αὐλὴ τὰ δένδρα ξεριζώνει,
Ὁ Γκιώνης φεύγει, χάνεται, ἀπ' τὰ κλαδιὰ πετάει,
Κι' ὦρα τὴν ὦρα ἡ βροχὴ ἀπὸ μακρὰν σιμώνει·
Ἀστρίφτει γύρω ὀλόγυρα 'ς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι,
Τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σημαντερό χτυπᾷ ἀπ' τὸν αἶρα,
Δὲν εἶδανε οἱ χωριατοὶ τέτοιο παρόμοιο βράδυ,
Ἀστρίφτει καὶ φεγγβολεῖ 'ς τὸ δρόμο σὰν ρᾶν' μέρα,
Πέφτει χαλάζι καὶ βροχὴ, τὸ παραθύρι τρίζει,
Τὰ κεραμίδια στάζουνε καὶ ὁ βορρᾷς σφυρίζει.
Ὁ μπάμπας Μῆτρος 'ξέπρησε καὶ τὸ σταυρὸ του κἀνει,
Ἐτόμισε πῶς ἔφτασε ἡ ὦρα νὰ πεθάνῃ,
Χτυποῦν ἀπ' ἔξω . . .

— Ἀνοίξε . . . γιὰ τὸ θεὸ, βοήθεια ! . . .
Ἀκούσθηκε μία φωνὴ πεινιμένη μὲς' τὰ στῆθια.

— Ἀνοίξτε σὲ μιὰ δύστηνη ποῦχει τὸ δρόμο χάσει . . .

Ὁ γέρος ἐσηκώθηκε καὶ δίχως νὰ δειλιάσῃ
Ἐτρίβηξε ὀλόγυρα καὶ ἀνοίξε τὴ θύρα.
Μὰ 'ξάφνα τρέμει . . . δὲν 'μπορεῖ νὰ σῇ τὸ κορμὶ του·
Σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ τὴν κλεῖ μὲ ὅλη τὴν ὀρμὴ του.

— Πατέρι μου, συγχώρα με, ἐγὼ μὲ ἡ κακομοῖρα,
Ἐγὼ μὲ τὸ κορίτσι σου ποῦ σ' ἀγαπᾷ τόσο.

— Τέτοιο κορίτσι νὰ τὸ 'δῶ ποτέ μου νὰ μὴ σώσω,
Νὰ ἔχῃς τὴν κατὰρα μου, ρᾶσαι καταραμένη,
Πρὸ τοῦ χαράξῃ νὰ βρεθῇς 'ς τὸ δρόμο πεθιμένη.
Ἀπὸ 'ψηλὰ νὰ γκρεμισθῇς καὶ χαμηλὰ νὰ πέσῃς,
Καὶ σάβανο γιὰ φέρεμα τοῦ γάμου νὰ φορέσῃς !

Τὸ λόγος δὲν ἀπόσσε καὶ πέφτει ἀστροπολέκι
Καὶ τὸ κορίτσι ἔκαψε ποῦ 'στέκονταν παρέκει,
Μ' ἀπὸ τὴν λάμψι τὴν πολλὴν στραβώθηκε κι' ὁ γέρος·
Κι' ὅσοι διαβαίνουν ἀπ' αὐτὸ τὸ στοιχειασμένο μέρος,
Βλέπουσι πάντα μιὰ γρηὴ ποῦ τὸν κρατεῖ καὶ κλαλεῖ,
Καὶ τοῦχο τοῦχο περπατεῖ καὶ 'ς τοὺς διαβάτας λέει :

— Διαβίταις, τόπο κάνετε 'ς τὸ γέρο νὰ περάσῃ,
Εἶνε στραβὸς ὁ ἄμοιρος, τὸ φῶς του ἔχει χ' σ' εἰ...

Κι' ὅσοι 'ς τὴν στράτα περπατοῦν κυττάζουσι μὲ πόνο,
Τὸ γέρο πιδμεῖσις ὁ πτωχὸς μὲ τὴ γρηὴ του μόνο.

ΣΤΕΦ Ι ΣΤΕΦΑΝΟΥ